

nebylo tu zákonných předpokladů, kterýmžto postupem jí byla odňata možnost před soudem projednávati a všechny okolnosti k účelnému hájení potřebné ve sporu uplatniti. Uvádí, že své bydliště nezměnila a se neodstěhovala, nýbrž že nebyla zastižena jen proto, poněvadž dlela mimo Prahu. Ke zřízení opatrovníka podle § 116 c. ř. s. není však zapotřebí, aby nebylo známo bydliště osoby, které se má doručovati, nýbrž, aby bylo osvědčeno (§ 115 c. ř. s.), že její p o b y t jest neznám. Bydliště žalované bylo sice známo a její adresa žalující stranou udaná byla správná, avšak přes to byla žalovaná neznámého pobytu a tato okolnost byla dostatečně osvědčena zprávou poštovního úřadu. Náleželo poště, aby dříve, než soudu hlásila závalu v doručení, se o tom přesvědčila, což podle této zprávy skutečně učinila. Ježto podle § 115 c. ř. s. stačí pouhé osvědčení, mohlo doručení býti vykonáno k návrhu žalující strany veřejnou vyhláškou a byl tu předpoklad § 116 c. ř. s. pro zřízení opatrovníka.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Neoprávněnost výtky zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. činěné proto, že pro zřízení opatrovníka dovolatelce v řízení před prvním soudem nebylo podmínek § 116 c. ř. s., vyložil odvolací soud v napadeném rozsudku, a dovolatelka se odkazuje na příslušné důvody tohoto rozsudku. Výtka dovolatelčina, že ji opatrovník nevyrozuměl o svém jmenování, takže nevěděla o projednáváním sporu, nemohla by, i kdyby byla pravdivá, přivoditi zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., poněvadž případné opomenutí opatrovníka řádně soudem ustanoveného jde na její vrub. Osoba, které je opatrovník zřízen, jest jím na své nebezpečí a náklady zastoupena tak dlouho, dokud sama nevystoupí nebo zmocněnce nepojmenuje (§ 117 odst. 1 c. ř. s.). Podle toho nebyla dovolatelce odňata možnost před soudem projednávati nezákonným postupem, zejména porušením předpisů o doručování, a není proto dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s. opodstatněn.

Čís. 14561.

Ustanovení § 161 první odstavec nesp. pat. nezbavuje soud povinnosti slyšení odkazovníka jako účastníka (§ 18 odst. 2 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.), má-li býti vydáno rozhodnutí, jež se přímo dotýká práva odkazovníkova.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, R I 361/35.)

Pozůstalostní soud odevzdal usnesením ze dne 30. dubna 1933 pozůstalostní jmění zůstavitelově sestře Emilii G., jež se bezvýjimečně přihlásila za dědičku ze závěti, a přikázal legatáři nezl. Otu T. částku 76.000 Kč, ačkoliv jeho odkaz byl zůstavitelem určen částkou 80.000 Kč. Pozůstalostní soud uspokojil se v tomto ohledu jednostranným tvrzením dědičky Emilie G. o udánlivé dohodě s legatářem, aniž ho o ní vyslechl.

Žádost legatáře, jenž tvrzenou dohodu s dědičkou popřel, na doplnění odkazu na výši stanovenou zůstavitelem, byla nižšími soudy zamítnuta s odůvodněním, že podle §§ 83, 161 nesp. pat. a § 817 obč. zák. dostačilo pouze uvědomění odkazovníka o nápadu odkazu a že případné nároky proti dědicům může odkazovník uplatnit jen pořadem práva jako jiní věřitelé pozůstalosti.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů a prvému soudu uložil nové jednání a rozhodnutí.

Důvody :

Podle § 161 odst. 1 nesp. pat. stačí u odkazovníků, kteří nejsou nezletilí, chránění nebo nejistí, prokázati, že obdrželi o odkazech soudně nebo mimosoudně zprávu (§ 817 obč. zák.), nejde-li o odkaz uvedený v § 159 nesp. pat. Ale tím není soud sprostěn povinnosti uložené mu §em 18 odst. 2 zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., aby i odkazovníku jako účastníku dal příležitost se o věci vyjádřiti, zamýšlí-li vydati rozhodnutí, jež se také legatáře přímo dotýká v jeho právech, jak se stalo v projednávaném případě, v němž bez jeho slyšení a souhlasu jeho odkaz byl snížen. Dovolací rekurent je tedy účastníkem řízení (§ 6 odst. 1 zák. čís. 100/31) a ježto zásada o nutnosti ho slyšeti před rozhodnutím byla prvním soudem porušena a tato vada nebyla napravena, trpí usnesení první a druhé stolice zmatečností podle §§ 46 a 41 odst. 1 písm. g) zák. čís. 100/31.

Čís. 14562.

Při soudním prodeji podle § 121 konk. řádu jest jen obdobně použití důvodů odkladu uvedených v § 42 ex. ř.

Spory o nárok na vyloučení věcí nenáležících do konkursní podstaty mohou tvořiti důvod odkladu podle § 42 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, R I 739/35.)

Firma Ö. a Sch. v Ú. domáhá se z důvodu vlastnického práva vyloučení věcí z konkursní podstaty Jana T-a a žádá, by konkursní prodej (§ 121 konk. řádu) těchto věcí byl odložen až do rozhodnutí sporu. Prvý soud žádosti nevyhověl, rekursní soud rozhodl podle návrhu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Jde o otázku, zdali lze odložit soudní prodej věcí náležících prý do úpadekové podstaty, je-li žalováno udánlivým vlastníkem na jejich vyloučení z podstaty. Rekursní soud odpověděl k této otázce kladně, máje za to, že se taková žaloba rovná žalobě podle § 37 ex. ř. a že proto odklad soudního prodeje podle § 42 čís. 5 ex. ř. je přípustný; dovolací rekurent naproti tomu hájí názor, že se obdobný výklad ex. ř. přičí zákonu